

31984L0491

L 274/11

URADNI LIST EVROPSKIH SKUPNOSTI

17.10.1984

DIREKTIVA SVETA
z dne 9. oktobra 1984
o mejnih vrednostih in ciljnih kakovosti pri odvajanju heksaklorocikloheksana

(84/491/EGS)

SVET EVROPSKIH SKUPNOSTI JE

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske gospodarske skupnosti in zlasti členov 100 in 235 Pogodbe,

ob upoštevanju Direktive Sveta 76/464/EGS z dne 4. maja 1976 o onesnaževanju zaradi odvajanja nekaterih nevarnih snovi v vodno okolje Skupnosti ⁽¹⁾ in zlasti členov 6 in 12 Direktive,

ob upoštevanju predloga Komisije ⁽²⁾,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta ⁽³⁾,

ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ⁽⁴⁾,

ker zaradi zaščite vodnega okolja Skupnosti pred onesnaženjem z določenimi nevarnimi snovmi člen 3 Direktive 76/464/EGS uvaja sistem predhodnih dovoljenj, ki določajo emisijske standarde za odvajanje snovi na seznamu I v Prilogi k navedeni direktivi; ker člen 6 navedene direktive predvideva, da se določijo mejne vrednosti za take emisijske standarde in tudi cilji kakovosti za vodno okolje, na katerega vplivajo izpusti teh snovi;

ker je heksaklorocikloheksan (v nadaljevanju imenovan HCH) organska halogenirana spojina in je vključen na seznam I zaradi strupenosti, obstojnosti in kopičenja v živih organizmih;

ker so države članice dolžne upoštevati mejne vrednosti, razen v primerih, ko lahko uporabijo cilje kakovosti;

ker je treba zaradi onesnaženja z neposrednim odvajanjem HCH v vodo, ki ga v veliki meri povzročajo ustanove, ki ga proizvajajo, obdelujejo in v okviru sekundarne dejavnosti preoblikujejo na isti lokaciji, določiti mejne vrednosti za odvajanje iz takšnih ustanov in opredeliti cilje kakovosti za vodno okolje, v katerega takšne ustanove odvajajo HCH;

ker je vpliv drugih neposrednih industrijskih virov, ki povzročajo onesnaženje s HCH, tudi pomemben; ker morajo v primeru takšnega odvajanja, ko zaradi tehničnih razlogov ni mogoče določiti mejnih vrednosti emisij na ravni Skupnosti, države članice samostojno določiti emisijske standarde, ob upoštevanju najboljših razpoložljivih tehničnih sredstev;

ker morajo države članice zagotoviti, da ukrepi, sprejeti v skladu s to direktivo, ne vplivajo na povečanje onesnaženosti zemlje in zraka;

ker je treba določiti poseben postopek spremljanja stanja, da bi državam članicam omogočili dokazati, da izpolnjujejo cilje kakovosti;

ker je treba zaradi učinkovitega izvajanja te direktive predvideti, da države članice spremljajo vodno okolje, prizadeto zaradi navedenega odvajanja HCH;

⁽¹⁾ UL L 129, 18.5.1976, str. 23.

⁽²⁾ UL C 215, 11.8.1983, str. 3.

⁽³⁾ UL C 127, 14.5.1984, str. 138.

⁽⁴⁾ UL C 57, 29.2.1984, str. 1.

ker je pomembno, da Komisija Svetu vsakih pet let poroča o izvajanju te direktive s strani držav članic;

ker je podzemna voda predmet Direktive 80/68/EGS ⁽¹⁾, je izključena iz področja uporabe te direktive,

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

1. Ta direktiva:

- v skladu s členom 6(1) Direktive 76/464/EGS določa mejne vrednosti za emisijske standarde za izpuste HCH iz industrijskih obratov, kot je opredeljeno v členu 2(g) te direktive,
- v skladu s členom 6(2) Direktive 76/464/EGS določa cilje kakovosti za HCH v vodnem okolju,
- v skladu s členom 6(4) Direktive 76/464/EGS določa roke za uskladitev s pogoji, opredeljenimi v dovoljenjih, ki jih izdajo pristojni organi držav članic za obstoječe odvajanje,
- v skladu s členom 12(1) Direktive 76/464/EGS določa referenčne merilne metode, ki omogočajo določanje koncentracije HCH v izpušnih in v vodnem okolju,
- v skladu s členom 6(3) Direktive 76/464/EGS določa postopek spremljanja stanja,
- zahteva, da države članice v primeru izpustov, ki vplivajo na vode več kot ene države članice, med seboj sodelujejo.

2. Ta direktiva se uporablja za vode, navedene v členu 1 Direktive 76/464/EGS z izjemo podzemne vode.

Člen 2

V tej direktivi pomeni:

(a) „HCH“

izomere 1, 2, 3, 4, 5, 6-heksaklorocikloheksana;

(b) „lindan“

proizvod, ki vsebuje najmanj 99 % γ -izomera 1, 2, 3, 4, 5, 6-heksaklorocikloheksana;

(c) „ekstrakcija lindana“

ločevanje lindana od mešanice heksaklorocikloheksanovih izomerov;

(d) „mejne vrednosti“

mejne vrednosti, opredeljene v Prilogi I;

(e) „cilji kakovosti“

zahteve, opredeljene v Prilogi II;

(f) „obdelava HCH“

kateri koli industrijski postopek, v okviru katerega se HCH proizvaja ali uporablja, ali kateri koli drug industrijski postopek, v katerem je HCH prisoten;

(g) „industrijski obrat“

kateri koli obrat, v katerem se obdeluje HCH ali katera koli druga snov, ki vsebuje HCH;

(h) „obstoječi obrat“

industrijski obrat, ki obratuje na datum notifikacije te direktive.

(i) „nov obrat“

— industrijski obrat, ki je začel obratovati po datumu notifikacije te direktive,

— obstoječi obrat, čigar kapaciteta za proizvodnjo ali obdelavo HCH se je bistveno povečala po datumu notifikacije te direktive.

Člen 3

1. Mejne vrednosti, roki, do katerih morajo biti te usklajene, in postopek spremljanja in nadziranja izpustov so določeni v Prilogi I.

2. Mejne vrednosti običajno veljajo na mestu, kjer se odpadne vode, ki vsebujejo HCH, odvajajo iz industrijskega obrata.

Če se odpadne vode, ki vsebujejo HCH, obdelujejo izven industrijskega obrata v čistilni napravi, namenjeni odstranjevanju HCH, lahko zadevna država članica dovoli, da mejne vrednosti veljajo na mestu, kjer se odpadne vode odvajajo iz čistilne naprave.

3. Dovoljenja, predvidena v členu 3 Direktive 76/464/EGS, morajo vsebovati določbe, ki so vsaj tako stroge kot tiste iz Priloge I k tej direktivi, razen če država članica zagotavlja skladnost s členom 6(3) Direktive 76/464/EGS na podlagi prilog II in IV k tej direktivi.

Dovoljenja se pregledajo vsaj vsaka štiri leta.

4. Brez poseganja v obveznosti držav članic iz odstavkov 1, 2 in 3 ter v določbe Direktive 76/464/EGS lahko države članice izdajo dovoljenja za nove obrate le, če ti obrati upoštevajo standarde glede na najboljša razpoložljiva tehnična sredstva, kadar je to potrebno za odpravo onesnaževanja v skladu s členom 2 navedene direktive ali za preprečevanje izkrivljanj konkurence.

⁽¹⁾ UL L 20, 26.1.1980, str. 43.

Če iz tehničnih razlogov predvideni ukrepi ne ustrezajo najboljšim razpoložljivim tehničnim sredstvom, zadevna država članica ne glede na to, katero metodo sprejme, Komisiji pred izdajo kakršnega koli dovoljenja predloži te razloge.

Komisija te dokaze takoj posreduje drugim državam članicam in vsem državam članicam čimprej pošlje poročilo, v katerem poda svoje mnenje o odstopanju iz drugega pododstavka. Po potrebi Svetu hkrati predloži ustrezne predloge.

5. Referenčna analitska metoda, ki jo je treba uporabiti za določanje prisotnosti HCH, je podana v Prilogi III (1). Lahko se uporabijo druge metode, vendar pod pogojem, da so meje zaznavnosti, natančnosti in točnosti teh metod vsaj tako dobre kot tiste iz Priloge III (1). Natančnost, ki se zahteva za meritve pretoka odpadnih vod, je podana v Prilogi III (2).

6. Države članice zagotovijo, da ukrepi, sprejeti v skladu s to direktivo, ne povzročijo povečanja onesnaženja drugih prvin okolja s HCH, predvsem zraka in zemlje.

Člen 4

Zadevne države članice so odgovorne za spremljanje stanja vodnega okolja, na katerega vplivajo industrijski izpusti.

V primeru izpustov, ki vplivajo na vode več kot ene države članice, zadevne države članice sodelujejo, da bi uskladile postopke spremljanja stanja.

Člen 5

1. Komisija izvede primerjalno oceno izvajanja te direktive s strani držav članic na podlagi informacij, ki ji jih slednje posredujejo na njeno zahtevo za vsak posamezen primer v skladu s členom 13 Direktive 76/464/EGS. Zadevne informacije vsebujejo predvsem:

- podrobnosti o dovoljenjih, ki določajo emisijske standarde za izpuste HCH,
- rezultate popisa izpustov HCH, odvedenih v vode iz člena 1(2),
- rezultate meritev, opravljenih v okviru nacionalne mreže za spremljanje stanja, vzpostavljene za določanje koncentracij HCH.

2. Komisija primerjalno oceno iz odstavka 1 posreduje Svetu vsakih pet let, prvič pa štiri leta po notifikaciji te direktive.

3. V primeru, da pride do sprememb v znanstvenih znanjih predvsem glede strupenosti, obstojnosti in kopičenja HCH v živih organizmih ter sedimentih ali v primeru, da se izpopolnijo najboljša razpoložljiva tehnična sredstva, Komisija Svetu predloži ustrezne predloge, da bi po potrebi zaostрила mejne vrednosti in cilje kakovosti ali postavila dodatne mejne vrednosti in cilje kakovosti.

Člen 6

1. Države članice sprejmejo ukrepe, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje do 1. aprila 1986. O tem takoj obvestijo Komisijo.

2. Države članice sporočijo Komisiji besedilo predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 7

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Luxembourg, 9. oktobra 1984

Za Svet

Predsednik

J. BRUTON

PRILOGA I

MEJNE VREDNOSTI, ROKI ZA USKLADITEV S TEMI VREDNOSTMI IN POSTOPEK ZA SPREMLJANJE IN NADZOROVANJE IZPUSTOV

1. Mejne vrednosti in roki

Industrijski sektor ^(a)	Merska enota	Mjerne vrednosti, ^(d) ki jih je treba upoštevati od	
		1. aprila 1986	1. oktobra 1988
1. Obrat za proizvodnjo HCH	grami HCH na tono proizvedenega HCH ^(b)	3	2
	miligrami HCH na liter (odpadne vode) ^(c)	3	2
2. Obrat za ekstrakcijo lindana	grami HCH na tono obdelovanega HCH ^(b)	15	4
	miligrami HCH na liter (odpadne vode) ^(c)	8	2
3. Obrat, kjer poteka proizvodnja HCH in ekstrakcija lindana	grami HCH na tono proizvedenega HCH ^(b)	16	5
	miligrami HCH na liter (odpadne vode) ^(c)	6	2

^(a) Mejne vrednosti v tabeli vključujejo tudi vse izpuste, ki so posledica preoblikovanja lindana na isti lokaciji. Svet po potrebi kasneje določi mejne vrednosti in ustrezne ukrepe za industrijske sektorje, v okviru katerih se HCH obdeluje, ki niso omenjeni v tej tabeli, in zlasti za industrijske obrate za preoblikovanje lindana, ki proizvajajo zaščitna sredstva za varstvo rastlin, lesa in kablov. Medtem države članice neodvisno določijo emisijske standarde za odvajanje iz teh obratov, ob upoštevanju najboljših razpoložljivih tehničnih sredstev.

^(b) Mejne vrednosti izražene kot masa oziroma emisijski faktor (mesečno povprečje).

^(c) Mejne vrednosti koncentracij (mesečna povprečna koncentracija HCH, izračunana z upoštevanjem pretoka odpadne vode).

^(d) Mejne vrednosti so določene za celotno količino HCH, prisotnega v vseh izpustih odpadne vode, ki vsebuje HCH, z lokacije industrijskega obrata.

2. Mejne vrednosti, izražene kot koncentracije, ki se jih načeloma ne sme preseči, so navedene v zgornji tabeli. V nobenem primeru ne smejo biti mejne vrednosti, ki so izražene kot maksimalne koncentracije, večje kot mejne vrednosti, ki so izražene kot mejna vrednost emisijskega faktorja, deljena s količino porabljenega vode na tono proizvedenega ali obdelovanega HCH.

V zgornji tabeli navedene mejne vrednosti emisijskega faktorja, ki so izražene kot razmerje med količino odvedenega HCH in količino proizvedenega ali obdelovanega HCH, se morajo upoštevati v vseh primerih.

3. Mejne vrednosti dnevnih povprečij so enake dvakratnim ustrežajočim mejnim vrednostim mesečnih povprečij iz zgornje tabele, ko se spremljajo v skladu z določbami iz točk 4 in 5 spodaj.

4. Vzpostaviti je treba postopek spremljanja in nadziranja, ki omogoča preverjanje skladnosti izpustov z emisijskimi standardi, ki so bili določeni v skladu s to direktivo.

Postopek mora predvideti odvzem in analizo vzorcev ter merjenje pretoka odpadnih vod in spremljanje količine proizvedenega ali obdelovanega HCH. Če količine proizvedenega ali obdelovanega HCH ni mogoče določiti, lahko postopek spremljanja temelji kvečjemu na količini HCH, ki je bila verjetno proizvedena ali obdelana v zadevnem obdobju, upoštevajoč proizvodnjo zmogljivost, na podlagi katere je bilo izdano dovoljenje.

5. Med odvajanjem odpadne vode je potrebno odvzeti 24-urni reprezentativni vzorec. Količina HCH, odvedena v mesecu dni, se izračuna na podlagi dnevno odvedenih količin HCH.

V primeru industrijskih obratov, ki ne odvajajo več kot 3 kg HCH na leto, se lahko vzpostavi poenostavljen postopek spremljanja in nadziranja izpustov.

PRILOGA II

CILJI KAKOVOSTI

Za tiste države članice, ki uporabljajo izjemo, predvideno v členu 6(3) Direktive 76/464/EGS, se emisijski standardi, ki jih morajo države članice določiti in zagotoviti njihovo upoštevanje, določijo v skladu s členom 5 navedene direktive tako, da je (so) ustrezní cilj (cilji) kakovosti izmed spodaj navedenih upoštevani na območju, na katerega vplivajo izpusti HCH. Pristojni organ določi prizadeto območje za vsak posamezen primer in izmed ciljev kakovosti, naštetih v odstavku 1, izbere cilj (cilje), ki ga (jih) šteje kot ustrezne glede na namembnost prizadetega območja, ob upoštevanju dejstva, da je namen te direktive odpraviti vse onesnaževanje.

1. Določijo se naslednji cilji kakovosti ⁽¹⁾, ki naj bodo merjeni dovolj blizu mesta izpusta, v skladu s členom 2 Direktive 76/464/EGS, katere namen je odpraviti onesnaževanje ⁽²⁾.
 - 1.1 Skupna koncentracija HCH v celinskih površinskih vodah, na katere vplivajo izpusti, ne sme presegati 100 nanogramov na liter.
 - 1.2 Skupna koncentracija HCH v somornici in teritorialnih morskih vodah, na katere vplivajo izpusti, ne sme presegati 20 nanogramov na liter.
 - 1.3 V primeru, da se voda uporablja za odvzem pitne vode, mora vsebnost HCH ustrezati zahtevam Direktive 75/440/EGS ⁽³⁾.
2. Poleg zgornjih zahtev je potrebno koncentracije HCH v celinskih površinskih vodah določati v okviru nacionalne mreže za spremljanje stanja iz člena 5 te direktive, rezultate pa je treba primerjati s skupno koncentracijo HCH 50 nanogramov na liter.

Če se na katerem koli merilnem mestu nacionalne mreže te koncentracije ne upošteva, je treba o razlogih za to poročati Komisiji.
3. Skupna koncentracija HCH v sedimentih in/ali mehkužcih in raki in/ali lupinarjih in/ali ribah ne sme znatno naraščati.
4. Če za kakovost vode na nekem območju velja več ciljev kakovosti, mora kakovost teh voda ustrezati vsakemu izmed teh ciljev.

⁽¹⁾ Koncentracije, navedene v 1.1 in 1.2 so minimalne zahteve, potrebne za zaščito vodnega okolja pred onesnaženjem v smislu člena 1(2)(e) Direktive 76/464/EGS.

⁽²⁾ Razen cilja kakovosti 1.3 se vse koncentracije nanašajo na aritmetično povprečje vrednosti rezultatov, pridobljenih v enem letu.

⁽³⁾ Direktiva 75/440/EGS zadeva kakovost, ki se zahteva za površinske vode, namenjene za odvzem pitne vode v državah članicah (UL L 194, 25.7.1975, str. 26). Določa obvezno mejno vrednost „skupnih pesticidov“ (vključno s HCH).

PRILOGA III

MERILNE METODE

1. Referenčna analitska metoda za določanje koncentracije zadevnih snovi v izpustu in v vodah je plinska kromatografija z detektorjem na zajetje elektronov in po ekstrakciji z ustreznim organskim topilom in čiščenjem.
Točnost ⁽¹⁾ in natančnost ⁽¹⁾ metode morata biti $\pm 50 \%$ pri koncentraciji, ki predstavlja dvojno vrednost meje zaznavnosti.
Meja zaznavnosti ⁽¹⁾ mora biti:
 - v primeru izpustov ena desetina koncentracije, zahtevane na mestu vzorčenja;
 - v primeru voda, za katere velja cilj kakovosti:
 - (i) za celinske površinske vode ena desetina koncentracije, navedene v cilju kakovosti;
 - (ii) za somornico in teritorialno morje ena petina koncentracije, navedene v cilju kakovosti;
 - v primeru sedimentov 1 $\mu\text{g}/\text{kg}$ suhe teže;
 - v primeru živih organizmov 1 $\mu\text{g}/\text{kg}$ svežega mesa.
2. Meritve pretoka odpadnih vod je potrebno meriti z natančnostjo do $\pm 20 \%$.

⁽¹⁾ Opredelitve teh izrazov so podane v Direktivi 79/869/EGS z dne 9. oktobra 1979 o merilnih metodah ter pogostnosti vzorčenja in analize površinske vode, namenjene za odvzem pitne vode v državah članicah (UL L 271, 29.10.1979, str. 44).

PRILOGA IV

POSTOPEK ZA SPREMLJANJE CILJEV KAKOVOSTI

1. Za vsako izdano dovoljenje v skladu s to direktivo pristojni organ opredeli podrobna pravila o postopku spremljanja stanja in roke za zagotovitev usklajenosti z zadevnim(-i) ciljem(-ji) kakovosti.
 2. V skladu s členom 6(3) Direktive 76/464/EGS države članice za vsak izbran in uporabljen cilj kakovosti Komisiji poročajo o:
 - mestih izpustov in načinu razpršitve,
 - območju, na katerem se uporablja cilj kakovosti,
 - lokaciji vzorčevalnih mest,
 - pogostnosti vzorčenja,
 - vzorčevalnih in merilnih metodah,
 - dobljenih rezultatih.
 3. V zorcji morajo biti dovolj reprezentativni za kakovost vodnega okolja območja, na katerega vplivajo izpusti, pogostnost vzorčenja pa mora biti zadostna, da pokaže kakršne koli spremembe v vodnem okolju, ob upoštevanju zlasti naravnega nihanja vodnega (hidrološkega) režima.
-